

KIRJE VSDTP:n KESKUSKOMITEAN VENÄJÄN-KOLLEGIOLLE¹

Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen ulkomaisessa elämässä on aivan viime aikoina ollut tapahtumia, jotka todistavat ilmeisesti sitä, että puolueen „yhdistämiskriisi” lähenee ratkaisuaan. Sen vuoksi katson velvollisuudekseni tiedottaa teille, mutta vain informaatio-tarkoituksessa, mikä merkitys on viime tapahtumilla, minkälaisen pitäisi (koko asiainkulusta päätellen) olla tulevan ratkaisun ja minkälainen on ortodoksaalisten bolshevikkien asenne.

„Golosin”² 23. numerossa, artikkelissa „Mihin on päädytty?” Martov virnailee täysistunnolle³ — sille, että Keskuskomitean Venäjän-kollegio ei ole vuoden mittaan kertaakaan kokoontunut ja että päätösten toteuttamiseksi elämässä ei ole tehty mitään. Hän tietenkään „unohtaa” lisätä, että juuri herrojen Potresovien likvidaattoriryhmä on hajottanut Venäjällä olevan Keskuskomitean: tunnettu tosiasia on Mihailin, Romanin ja Jurin⁴ kieltäytyminen ja heidän ilmoituksensa, että KK:n olemassaolo sinänsä on vahingollista. KK on Venäjällä hajotettu. Martov on riemuissaan tämän johdosta. Että myös vperjodilaiset⁵ ovat riemuissaan, siitä ei kannata puhua („Vperjod” kokoelman 1. numerossa tämä riemu jo tuntuu). Riemuitessaan Martov on liikaa kiirehtinyt löpöttelemään. Hän huutaa hurmaantuneena „legaalisuus tappaa heidät (bolshevikit eli „puolalais-bolshevistisen liiton)”. Tällä hän tarkoittaa sitä, että likvidaattorien toimeenpaneman KK:n *hajottamisen ansiosta* ei ole *legaalista* puoluekantaista ulospääsyä muodostuneesta tilanteesta. Ja likvidaattoreille ei tietenkään ole mikään sen mieluisempaa kuin puolueen ulospääsemätön tilanne.

Mutta Martov on ollut liian kiireissään. Bolsheveikeilla on vielä käytettävissään ekstralegaalinen keino, jonka täysistunto on erikoisesti ottanut huomioon ja joka julkaistiin (täysistunnon nimissä) Pää-äänenkannattajan⁶ 11. numerossa. Tänä keinona on vaatimus varojen palauttamisesta, koska golosilaiset ja vperjodilaiset ovat ilmeisesti jättäneet täyttämättä ehdot, joina olivat puolueyhmiön hajallelaskeminen ja taistelu likvidaattoruutta ja otzovismia vastaan. Sillä juuri näillä tarkoin määritellyillä *ehdoilla* bolshevikit luovuttivat omaisuutensa KK:aan.

Ja niinpä joulukuun 5 p:nä 1910 (uutta lukua) bolshevikit, jotka allekirjoittivat ehdot täysistunnossa⁷, esittivät vaatimuksen varojen palauttamisesta. Lainmukaisesti tämä vaatimus *johtaa täysistunnon koollekutsumiseen*. Täysistunnon päätöksessä sanotaan, että jollei 3:n kuukauden kuluessa vaatimuksen esittämispäivästä lukien „onnistuta” (kirjaimellisesti!) kutsutaan koolle täysistuntoa, niin kutsutaan koolle KK:n 5:stä jäsenestä muodostettava komissio: kolme kansallista, 1 bolshevikki ja 1 menshevikki.

Golosilaiset paljastivat tällöin heti itsensä. Golosilainen Igor⁸, KKUB:n⁹ jäsen, oivaltaen venäläisten likvidaattorien politiikan, jätti ilmoituksen, että hän vastustaa täysistuntoa. Hän on muka komission kannalla. Golosilaiset ovat täten ilmeisesti ajaneet karille legalisuuden, sillä täysistunto voidaan kutsua koolle jo ennen kolmen kuukauden umpeenkulumistakin. Vaatimuksen esittämisen jälkeen ei voida edes asettaa kysymystä komissiosta.

Puolueen kavaltajia, herroja Potresovia ja kumpp. uskolisesti palvelevan likvidaattori Igorin laskelma on varsin yksinkertainen: täysistunto on suvereeninen ja sen koollekutsuminen siis antaa mahdollisuuden päästä koko puoluekriisistä. Komissio sen sijaan ei ole suvereeninen, sillä ei ole mitään oikeuksia, paitsi vaatimusilmoituksen käsittely-oikeutta (tuon vaatimuksen käsittelee kolme saksalaista). Siis hajotettuaan Venäjällä olevan KK:n likvidaattorit (ja heidän ulkomaiset lakeijansa — golosilaiset) pyrkivät nyt hajottamaan minkä KK:n hyvänsä. Onnistuuko tämä toinen hajotusaie, sen saamme vielä nähdä. KKUB:n puolalaiset äänestävät täysistuntoa. Kaikki riippuu nyt latvialaisista ja bundilaisista, joilta ei ole vielä vastausta. KKUB:ssa oleva edustajamme on esittänyt ja lähettänyt

jyrkän protestin Igoria vastaan (kopio Igorin ilmoituksesta sekä tästä protestista seuraa mukana).

Kysymys on asettunut selvästi. Taistelu täysistunnon puolesta on taistelua legaalisuuden, puolueen puolesta. Golosilaisten taistelu täysistuntoa vastaan on taistelua puoluehenkistä kriisistäpääsyä vastaan, legaalisuutta vastaan.

Plehanov ja hänen ystävänsä ¹⁰, joille olemme tiedottaneet joka askelesta, ovat täysistunnon välttämättömyydestä täysin samaa mieltä kanssamme. Hekin kannattavat täysistuntoa; suunnitelma yhteisestä esiintymisestämme siinä mielessä on nyt parhaillaan pohdittavana, ja lähiaikoina joko esitämme julkilausuman yhdessä plehanovilaisten kanssa tai tulee Pää-äänenkannattajassa olemaan tästä kysymyksestä artikkeli.

Edelleen marraskuun 26 p:nä (uutta lukua) 1910 Trotski vei niin kutsutussa Wienin puolueklubissa (ulkomailla oleskelevien trotskilaisten — Trotskin pelinappuloiden — kerho) läpi päätöslauselman, jonka hän on julkaissut erillisenä vedoksena. Liitän sen mukaan.

Siinä julistetaan avoimesti sota „Rabotshaja Gazetalle” ¹¹, bolshevikkien ja plehanovilaisten äänenkannattajalle. Perustelut eivät ole uusia. Ilmoitus, että nykyään ei ole „periaatteellista pohjaa” taistelulle golosilaisia ja vperjodilaisia vastaan, on koomillisuuden ja ulkokultaisuuden huippu. Kaikille on tunnettua, että golosilaiset ja vperjodilaiset eivät ole aikoneetkaan laskea hajalle ryhmiään, että golosilaiset käytännössä tukevat täydellisesti likvidaattoreita, Potresovia ja kumpp. ja että vperjodilaiset ovat järjestäneet (tietynlaisilla varoilla) ulkomailla ryhmäkuntalaiskoulun ¹², jossa opetetaan machilaisuutta, opetetaan sitä, että otzovismi on — „laillinen suuntavivahde” (kirjaimellisesti heidän ohjelmastaan) j.n.e. y.m.s.

Trotskin kehoitus „yksimieliseen” puoluetöimintaan golosilaisten ja vperjodilaisten kanssa on inhottavaa teeskentelyä ja sanahelinää. Kaikki tietävät, että täysistunnon jälkeen golosilaiset ja vperjodilaiset ovat koko vuoden (Trotskin salaisesti tukiessa) toimineet „yksimielisesti” puoluetta vastaan. Todellisuudessa vain bolshevikit ja plehanovilaiset ovat koko vuoden tehneet yksimielisesti puoluettyötä niin Pää-äänenkannattajassa kuin myöskin

„Rabotshaja Gazetassa”, niin Kööpenhaminassa¹³ kuin myöskin legaalaisessa venäläisessä lehdistössä.

Mutta joskaan Trotskin edesottamukset bolshevikkien ja plehanovilaisten liittoa vastaan eivät ole uusia, niin uusi on hänen päätöslauselmansa loppulausunto: Wienin klubi (t.s. Trotski) on järjestänyt „puolueen yleisen rahaston VSDTP:n konferenssin valmistelua ja koollekutsumista varten”.

Tuo se on uutta. Tuo on suoranaista hajaannukseen lähentämistä. Se on suoranaista puolueen legaalisuuden rikkomista ja alkua Trotskin seikkailulle, jossa hän on taittava niskansa. Ymmärrettävää on, että tuo on hajaannusta. Trotskin askelta, Trotskin „rahastoa” kannattavat vain golosilaiset ja vperjodilaiset. Bolshevikkien ja plehanovilaisten osallistumisesta ei voi olla puhuttakaan. Zürichissä olevat likvidaattorit (golosilaiset) ovat jo kannattaneet Trotskia — sen kyllä ymmärtää. Varsin mahdollista ja todennäköistä on, että vperjodilaisten „tietyt” „rahastot” avautuvat Trotskia varten. Siitä hänen hankkeensa seikkailuunne, käsitättehän, vain voimistuu.

Selvää on, että tuo hanke rikkoo puolueen legaalisuutta, sillä KK:sta ei puhuta sanaakaan. Vain KK voi kutsua koolle konferenssin. Enemmänkin, Trotski, joka elokuussa 1910 karkotti luotaan „Pravdassa”¹⁴ olleen KK:n edustajan, menetti siten itse kaiken legaalisuuden tehden „Pravdasta”, KK:n edustajan tukemasta äänenkannattajasta, puhtaasti ryhmäkuntalaisen äänenkannattajan.

Siis asia on hahmottunut, tilanne selvinnyt. Vperjodilaiset ovat koonneet „tiettyjä” „varoja” puolueenvastaista taistelua ja „laillisen suuntavivahteen” (otzovismin) puolustamista varten. „Pravdan” viimeisessä numerossa (ja Zürichissä pidetyssä esitelmätilaisuudessa) Trotski kiemalle täyttä päätä vperjodilaisten kanssa. Venäjällä olevat likvidaattorit ovat hajottaneet Venäjällä olevan KK:n. Ulkomailla olevat likvidaattorit aikovat hajottaa ulkomaisen täysistunnon, s.o. yleensä KK:n. Käyttäen hyväkseen tätä „legaalisuuden hävittämistä” Trotski ryhtyy puuhaamaan organisatorista hajaannusta perustaen „oman” rahastonsa „omaa” konferenssiaan varten.

Osat on jaettu. Golosilaiset puolustavat Potresovia ja kumpp., kuten „laillista suuntavivahdetta”. Vperjodilaiset puolustavat otzovismia, kuten „laillista suuntavivahdetta”.

Trotsky tahtoo „populäärisesti” puolustaa sekä niitä että näitä ja kutsua koolle oman konferenssinsa (ehkä vperjodilaisten rahoilla). Kolmen liitto (Potresov + Trotsky + Maksimov) kahden (bolshevikit + plehanovilaiset) liittoa vastaan. Joukkojen ryhmitys on päättynyt. Taistelu on alkanut.

Ymmärrätte, miksi sanon Trotskin askelta seikkailuksi. Se on seikkailua missä mielessä tahansa.

Se on seikkailua aatteellisessa mielessä. Trotsky kokoaa kaikki marxilaisuuden viholliset liittäen yhteen Potresovin ja Maksimovin, jotka vihaavat „leniniläis-plehanovilaista” (kuten heillä on tapana sanoa) liittoa. Trotsky yhdistää kaikki ne, joille aatteellinen hajaannus on kallista ja mieluista; kaikki, jotka eivät piittaa marxilaisuuden puolustamisesta; kaikki ne poroporvarit, jotka eivät ymmärrä, mistä taistellaan eivätkä halua oppia, ajatella, löytää erimielisyyksien aatteellisia juuria. Nykyisenä hajaannuksen, rikkinäisyyden ja horjunnan kautena Trotsky saattaa helposti osoittautua „hetken sankariksi”, koota ympärilleen kaiken mädän. Mutta tämän yrityksen epäonnistuminen tulee olemaan sitä valtavampi, mitä avoimimmin se tehdään.

Se on seikkailua puoluepolitiikan mielessä. Kaikki merkit viittaavat nykyään siihen, että sosialidemokraattisen puolueen reaalin yhdistyminen on mahdollista vain sillä pohjalla, että kieltäydytään vilpittömästi ja lopullisesti likvidaattoruudesta ja otzovismista. Selvää on, että Potresov (ja golosilaiset) ja vperjodilaiset eivät ole luopuneet kummastakaan. Trotsky liittää heidät yhteen pettäen veijarimaisesti itseään, pettäen puoluetta, pettäen proletariaattia. Itse asiassa Trotsky ei saa aikaan mitään muuta, paitsi Potresovin ja Maksimovin puoluevastaisten ryhmien lujittumista. Tämän seikkailun epäonnistuminen on kiertämätöntä.

Ja vihdoin se on organisatorista seikkailua. Trotskin „rahaston” pohjalla ilman KK:aa pidettävä konferenssi merkitsee hajaannusta. Aloitteenteko jääköönkin siis Trotskille. Langetkoonkin siis vastuu siitä hänelle.

Puolueen nykytilanteen olemus sisältyy tyhjentävästi 3 tunnukseen:

1) On lujitettava ja kaikin tavoin tuettava plehanovilaisten ja bolshevikien liittoa ja yhtymistä marxilaisuuden puolustamiseksi, aatteellisen taantumuksen torjumiseksi ja taistelun käymiseksi likvidaattoruutta ja otzovismia vastaan.

2) On taisteltava täysistunnon puolesta — legaalisenä ulospääsynä puoluekriisistä.

3) On taisteltava hajaannukseen johtavaa ja periaattee-tonta Trotskin seikkailua vastaan, Trotskin, joka yhdistää Potresovin ja Maksimovin sosialidemokratiaa vastaan.

*Kirjoitettu joulukuun
puolivuorokaudessa 1910*

*Julkaistu ensi kerran v. 1941
aikakauslehdessä „Proletarskaja
Revoljutsija” № 1*

*Julkaistaan
konekirjoitusjäljennöksen
mukaan*
